

ΒΑΦΕΤΑΙ; — ΉΝ ΒΑΦΕΤΑΙ;

Ὁ Λεονάρδος δικηγόρος στρογγυλὸς
μ' ἐλόμαυρα μαλλιά σὰν τὴν μελάνη,
καὶ ὁ Ψιακῆς, χιῶτης μαριόλος καὶ λωλὸς,
ἓνα σπουδαῖο στοίχημα εἶχαν βάλει.

— Διαβόντρου γυιέ, λέει ὁ Ψιακῆς μὴ μέρω,
θαρρῶ πῶς τὰ μαλλιά σου μπογιαντίζεις!
Ὁ Λεονάρδος πέρνει τότε ἀγέρα
καὶ — τέτοια, λέει νὰ μὴν τσαμπουνίζης!

Μὰ τοῦ διαβόντρου τὸ κουλοῦκι — ὁ Ψιακῆς —
ζιζάνιο ἀληθινὸ σὰν χιῶτης
— ἦντα τοῦ λέει, κακόσορτε μνησικακεῖς,
καὶ ἐν στοιχηματίζεις σὰν ἱμπότης;

Ὁ Χιῶτης ἀπ' τὸ φίλο μαλλιά πέρνει,
καθὼς ὁ Δάντης ἀπ' τὴ Βεατρίκη,
καὶ εἰς τὸ Χρηστομάνο εὐθὺς τὰ φέρνει,
κλεισμένα σὰ μαστίχα σὲ μὴ θήκη.

Ὁ Χημικὸς ἀρχίζει τρίχα τρίχα
ἐκεῖνα τὰ μαλλιά νὰ ἐξετάζη,
καὶ σὰν προφέσορας μὲ ξεροβήχα
βρίσκει πῶς εἶν' μαλλιά, καὶ . . . ἡσυχάζει!

Στὸ δικαστήριον! φωνάζει ὁ Ψιακῆς
ἂν σοῦ βαστοῦν τὰ κόττα καὶ ἐν τρέμεις,
καὶ νὰ ποῦ σ' ἓνα ζήτημα τῆς βαφικῆς
ἀναγκάτωναται κ' ἡ θεία Θέμις!

Τί δικηγόροι, δικασταὶ καὶ ἄλλοι
μαντρίζονται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖο,

νομαχία ἐκρίθη. Ὅσον θάρρος καὶ ἂν εἶχεν ὁ ἀρχηγὸς
τῶν πειρατῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν
ὀργὴν καὶ τὴν μανίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἐ-
φαίνετο ἐξεληθὼν ἐκ τῶν ἐγκάτων τοῦ πλοίου, ὡς δαί-
μων ἐκ τοῦ Ἄδου, ἵνα ἀρπάσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀρχιπει-
ρατοῦ, μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τοῦ αἵματογρά-
πτου συναλλάγματος. Διὰ τελευταίου τινὸς κτύπου
διεπέρασε τὸν λαϊμόν του, καὶ ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν,
ἐβρίψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν.

Καὶ ἔκραξε πρὸς τὸ πειρατικὸν πλήρωμα.

— Παραδοθῆτε! δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία.

(ἀκολουθεῖ)

καὶ γίνεται μιὰ σύγκριση μεγάλῃ
καὶ κόμματτα βαρμένων καὶ μὴ . . . δῶ!

Ὁ Στεφανίδης κάταστρος σὰν χιόνι
ἔχει τὸν λόγο ὡς ἀρχαῖος ταῦρος,
μὰ τὸ Λεονάρδο ἐν ᾧ ξεμελανώνει,
γίνετ' αὐτὸς ἀπ' τὸ θυμὸ του μαῦρος!

— Τὰ βάφει μπρέ; ἄχαρνα μουγκρίζει.
— Τὰ βάφει! ἀντηχεῖ τ' ἀκροατήριον,
καὶ τότε ὁ καθένας μας νομίζει
πῶς εἶναι μπογιατζήδες στὸ κριτήριο.

Τὸ ζήτημα στὴ λύσει του σιμώνει
κι' ὁ ἓνας φίλος εἰς τὸν ἄλλον γράφει,
μὰ ὁ Ψιακῆς, μαδῶντας μὴ ἀνεμώνη,
τὴν ἐρωτᾷ — Τὰ βάφει; ἐν τὰ βάφει;

Μάγνας.

ΕΤΕΡΟΣΚΕΛΗΣ.

Ἦτον δηλαδὴ. Εἶχε τὸ ἓνα σκέλος μακρὸν, τὸ ἄλλο
κοντὸ, τρίτον σκέλος δὲν εἶχεν, ἀλλ' οὔτε τέταρτον. Ἄ-
νήκει, φαίνεται, εἰς τὰ δίποδα. Χεῖρας αὐτὸς δὲν ἔχει,
ἀλλ' ἔχουν ἄλλοι διὰ λογαριασμόν του· οἱ ὑπουργοί, οἱ
ὑπάλληλοι, οἱ τελωνοφύλακες, καὶ λοιποὶ, καὶ λοιποὶ,
καὶ λοιποὶ καὶ μερικὸι μάλιστα ἀρεστὰ μακρουαῖς. Αὐτοὶ
ὅλοι εἶναι δίποδες ἐπίσης, ὡς αὐτὸς, ἀλλ' ἴσοσκελεῖς
πάντοτε, ἂν ὄχι καὶ μακροσκελεῖς.

Κατοικεῖ εἰς τὸ Κεντρικὸν ταμεῖον, εἶναι φίλος ὄλων
ὅλοι δηλαδὴ θέλουν νὰ εἶναι φίλοι του καὶ φίλοι τοῦ
ἐτέρου σκέλους του. Ὅστε ἠμποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν ἐτε-
ροσκελόφιλοι.

Εἶναι υἱὸς, εἶναι ἀδελφὸς, εἶναι πρῶτος φίλος τοῦ κ.
Καλλιγᾶ σήμερα. Ὅλοι ἐρωτοῦν διὰ τὴν ὑγείαν του,
ὅλοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ σκέλη του, ἐννοεῖται αὐτοῦ,
ὄχι τοῦ κ. Καλλιγᾶ, βεβαίως. Εὐφῆμει! Ἀλλὰ κύριε Καλ-
λιγᾶ, εἶναι καὶ πάλιν ἐτεροσκελεῖς. Δὲν τὸ παρετήρη-
σε, ἀδελφέ; Ἐμάκρυνε καὶ τὸ κοντὸ του. Καὶ νὰ ἰδῆ-
τε ποῦ τὸ θέλουν ὅλοι μακρὸν. Ἄδυναμία τῶν μακροσκε-
λῶν. Καὶ ὅλοι ἀνασκουμπόνουν τὴν χεῖρα διὰ νὰ θλί-
ψουν τὰ σκέλη του. Ὁ μόνος τοῦ ὁποίου θαπεύουν τὰ
σκέλη. Παράδοξος ἀδυναμία καὶ αὐτῆ.

Μὰ ποῖός ἐπὶ τέλος εἶν' αὐτὸς, οὐ τὰ σκέλη ἐξασκοῦν
τοσοῦτον γόητρον; τί αἰνίγματα εἶν' αὐτὰ;

Αἰνίγματα; Ἄν τὸ θεωρῆτε αἰνίγμα, τότε μάλιστα,
νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγησιν· ἢ καλλίτερον νὰ σᾶς δώσω
τὴν κλειδα τοῦ αἰνίγματος. . . Ἀλλὰ τί εἶπον; τὴν
κλειδα; τὴν ἔχει πάλιν ὁ κ. Καλλιγᾶς, ὥστε γυρεύσατέ
την. Εἰσθε φίλος τῶν σκελῶν του καὶ ὑμεῖς, πιστεύω—
καὶ πάλιν ὄχι τῶν σκελῶν τοῦ κ. Καλλιγᾶ, παρακαλῶ.
Προσοχή!

Ἡθέλησαν λοιπὸν νὰ τὸν κάμουν ἴσοσκελεῖ. Κεὶ τραβᾷ
ὁ Τρικούπης ἀπ' ἐδῶ, τραβᾷ ὁ Καλλιγᾶς ἀπ' ἐκεῖ, εἴ!

— γὰ μόλα, τίρα μόλα. Ὅριστε, Κύριοι, σὺς τὸν κάμαμεν ἰσοσκελῆ.

— Ἴσοσκελῆ! θαῦμα! λέγει ὁ κ. Σταμούλης. Ψευδός, λέγει ὁ Ζηνόπουλος; Φρουπηρηρημηρηκαρηλητηρηφῆ, σιρφή, γυνηκαηχιτυληνηπερή, φάφ, χάρ, φωνάζει ὁ Δημητρακάκης.

— Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶν' ἔτσι, τῷ ἀπαντῶμεν ἡμεῖς. Ἐχεις δίκαιον, ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκαιον, ἐπειδὴ . . . δὲν σὲ καταλάβαμεν.

Δημητρακάκης—Ἐξηγοῦμαι καὶ πηδῶ καὶ τρέχω ἐπὶ τοῦ βήματος . . . ὁ σπιθαμιαῖος . . . προϋπολογισμός . . . πυγμαῖος . . . γίγας. Τί πράγματα εἶν' αὐτά; (Χειροκροτήσεις ἐκ τῶν ἀκροατηρίων — his!)

— Ἄ τώρα μάλιστα, καταλάβαμεν. Ὁ Καλλιγᾶς δηλαδὴ ἀνεδείχθη γίγας τῆς ἰσοσκελοποιίας. Ὁ διάβολος, ἅμα ἀνακατευθῆ στὰ σκέλη, κᾶτι θὰ κάμη. Ἄνακατώθη εἰς τὰ σκέλη τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ὦ! τοῦ θαύματος! δὲν τὸν ἐτσαλαπάτησαν.

Τώρα τὸ πιστεύετε σεῖς ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς ἔγεινε ἰσοσκελής; Ψεῦδος καὶ χονδροειδὲς ψεῦδος μάλιστα, κ. Βαλαωρίτα, καὶ ἀπορῶ πῶς κάθεσαι ἐκεῖ καὶ τοὺς ἀκοῦς καὶ δὲν τραβᾶς τὸ κουδοῦνι εἰς ἓν τοιοῦτον ψεῦδος;

Ἐγὼ τὸν βλέπω πάλιν ἑτεροσκελῆ. Ἐμάκρυνε τὸ κοτό τοῦ σκέλος, ἀλλ' ἐμάκρυνε περισσότερον ἀπὸ τὸ μακρὺ. Ἦτον πρῶτα τὸ ἀριστερὸ μακρὺ, τώρα ἔγεινε τὸ δεξιό. Μάλιστα τὸ δεξιό. Νὰ, ἂν δὲν πιστεύετε, νὰ τὸν πῆχυν καὶ μετρήσατε. Ἐρ ἑκατομῦριον καὶ τόσα γραμμα μακρύτερον τὸ δεξιό τοῦ σκέλος.

Δηλαδὴ ἓνα σιγαρόχαρτο.

ὦ! ἀπελπισία, νὰ μὴ μπορούμεν νὰ ἰσιάζωμεν ἔντε λῶς τὰ σκέλη τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἀναπήρου.

Μολονότι μερικοὶ ἔχουν ἐλπίδας πάλιν. Ἄς κάμη δρόμο, λέγουν, καὶ θὰ σιάζη.

Ὁ Δημητρακάκης ὅμως πιστεύει ὅτι θὰ σκάψη δρόμον καὶ θὰ στραβώσῃ πάλιν τὸ δεξιό, διότι εἶναι ἀπὸ ἔλαστικὸν καὶ τὸ ἐλαστικὸν μαζώνει.

Ναί, τὸ ξεύρομεν καὶ τοῦτο, τὸ ἐλαστικὸν μαζώνει, ἀλλὰ σκέλος ἀπὸ ἐλαστικὸν δὲν ἠκούσαμεν. Ἄλλα πράγματα μάλισα.

Τώρα πόσον μακρύτερον, φαντάζεσθε, εἶναι τὸ νέον μακρὸν σκέλος τοῦ; Ἐνα σιγαρόχαρτο, εἴπαμεν.

Ναί, ἓνα σιγαρόχαρτο.

Μὰ, ὦ! εὐλογημένε Καλλιγᾶ, τί τὸ ἤθελες αὐτὸ τὸ σιγαρόχαρτο. Ἄς ἔλειπε τόσον μακρὺν τοῦ σκέλους.

Ἄς ἔλειπε τὸ σιγαρόχαρτο.

Ναί, ἄς ἔλειπε. Βγάλε το, εὐλογημένε, καὶ θὰ σὲ γνωρίζω χάριν, ἐγὼ τοῦλάχιστον. Φουμάρω καπνὸ διαβολομένο τὴν ἡμέρα ἑκατὸν σιγάρα. Εἶναι δίκαιον νὰ πληρῶνω εἰκοσι λεπτὰ εἰς τὰ ἑκατὸν φύλλα, διὰ νὰ φουμάρη καὶ ὁ κύριος ἑτεροσκελής μετ' τὸ δεξιὸν τοῦ ποδὶ;

Ὅχι! αὐτὸ μόνον δὲν θὰ γείνη. Βγάλε, βγάλε, σὲ παρακαλῶ, τὸ σιγαρόχαρτο. Ἀφήσέ μου νὰ φουμάρω πάλιν ἑκατὸν σιγάρα χωρὶς τὰ 20 λεπτὰ, καὶ ὁ φίλος σου ἑτεροσκελής ἄς φουμάρη τσιμποῦκι. Τί λὲς, Κύριε Στεφανίδη; Νὰ μοιάζῃ μάλιστα σὰν ἀφεντάνθρωπος.

Τώρα ἂν ἐβάλεις τὸ σιγαρόχαρτο διὰ νὰ γίνης ὑψηλότερος! Ἄ! διάβολε! Ἀρχίζω ν' ἀγαπῶ τὸν Δημητρακάκην.

Τέτοιον σ' ἔκαμεν ἡ φύσις.

Ποῦ ποτὲ δὲν θὰ ψηλώσῃς ὅ,τι καὶ ἂν ἐπινοήσῃς. Σοῦ ἔρεσε τώρα;

Μὲ ὑγιεῖαν λοιπὸν, τὰ σκέλη ποῦ ἐσιάζεις, δηλαδὴ ποῦ ἐστράβωσες. Ἐπειδὴ, νὰ μὴ ξεχνοῦμε, πάλιν τὸ ἓνα εἶναι μακρύτερον, τὸ δεξιὸ τώρα, ἐκτὸς ἂν βγάλῃς τὸ σιγαρόχαρτο.

Ἄδδηρότης.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

ὦ! νὰ οἱ λούστροι πεταχτοὶ μετὰ τὰς ἐφημερίδες, ἢ σκόνη ἀπαράλλακτη, ἢ λάσπη ἴδια, ἴδια, νὰ τὸ Πανεπιστήμιον γεμάτο ἀπὸ ἐλπίδες καὶ ὁ στρατός μας ὅμοιος μετὰ κρεμαστὰ λεπίδια . . . νὰ ἡ Ἀκαδημία μας, ὦ νὰ καὶ τὸ παλάτι, τὰ ἴδια οὐρητήρια, τὸ ἴδιο μονοπάτι. . .

ὦ νὰ ὁ κῆπος τοῦ λαοῦ μετὰ τὰς ὑπηρετρίαις νὰ καὶ οἱ εὐζωνοὶ, κ' ἐκεῖ κοντὰ οἱ σκακπανεῖς μας, ἰδοὺ ὁ Κώστας ῥήτορας ἀγνῆς φιλοπατρίαις, ἰδοὺ, μετὰ τὰ λημέρια των, καὶ οἱ ὁμογενεῖς μας, νὰ ἡ κοιλότερα ὄρθιαι καὶ ὁ Τρελλὸς παρέκει ὅπου σὰ δεῖγμ' ἀθάνατο τῆς γενεᾶς μας στέκει. . .

Νὰ οἱ ἀμαξηλάται μας καὶ οἱ καρβουνκρέοι ὦ νὰ καὶ οἱ βαρκάριδες, μικρὰ ἐρματωλίκια νὰ οἱ κλητῆρες ἀγρυπνοὶ, κοκκινωποὶ, γενναῖοι καὶ ἡ μεγάλη κλεφτουριὰ μετὰ χίλια δύο τσιφλίκια νὰ τὰ ταμεῖα ἀδειανὰ, καὶ νὰ οἱ λωποδύται, ὁ βασιλεὺς μας ὅμοιος, καὶ ἴδιοι οἱ κυβερνηταί.

Νὰ ἡ Βουλὴ ἀπαράλλακτη, κ' ἀντίκρου στυλοῦ κτύποι, τὸ ἴδιο προσωπικὸ, καὶ ὅμοιος ἢ μάνδρες, στὴ μία πάντα βρίσκονται οἱ αὐλικοὶ μας. . . ἴπποι, στὴν ἄλλη ἀγελάζονται οἱ ἐκλεκτοὶ μας ἄνδρες, ὅλα τὰ ἴδια, τίποτε δὲν ἄλλαξε σὲ τόσα, ὡς κ' οἱ ὑπόνομοι, κ' αὐτὴ τοῦ Στεφανίδ' ἢ γλωσσά!

ὦ νὰ οἱ στρατιωτικοὶ γεμάτοι ἀπὸ γαλόλια, ὦ νὰ καὶ οἱ πολιτικοὶ ἀπὸ στυροῦς γεμάτοι, νὰ κόρες ὅπου μοιάζουνε κηκρωτὰ παγώνια, νὰ σύζυγοι ποῦ νειώθουνε στὸ κούτελό των κᾶτι! Τὰ ἴδια ὅλα, θηλυκοὶ κ' ἀρσενικοὶ πολιτταί, μονάχα πῶς ἐπλήθυναν στὸν τόπο οἱ μεσίται. . .

Νὰ ἡ Ἀκρόπολις ψηλὰ καὶ ἡ Ἀδάμες κάτω, ὁ Παρθενὸν κ' ἡ Κοπκίς, ὁ Ζούρκας κ' ὁ Γονίδης, νὰ ὁ Ἀπόλλων μας γυμνὸς μετὰ τὰ οὐρητήρια του, ὁ Ἕλληνας ὁ περικλής κ' ὁ νέος ἀρτικὸς εἶδος.